

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **J. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 marca 2023 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt II AKa
34/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 12
września 2014 r., sygn. II K 64/13,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku J. K. , wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 12 września 2014 r., sygn. II K 64/13, J. K. został skazany za czyny:

1. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. - na karę 7 lat pozbawienia wolności,
 2. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. – na karę 25 lat pozbawienia wolności,
- a następnie orzeczono wobec niego łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 25 lat.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 marca 2015 r., sygn. II AKa 34/15, powyższy wyrok został utrzymany w mocy.

Skazany złożył wniosek o wznowienie powyższego postępowania, wskazując, iż skazani wraz z nim R. K. i D. R. są niewinni. Wyjaśnienia

współsprawców, na których oparto skazanie są nieprawdziwe. W dalszej części wniosku jak i w kolejno złożonych pismach skazany opisał własną perspektywę przebiegu zdarzenia, mającego miejsce w nocy z 3 na 4 października 2012 r., którego wymowa jest taka, że nie doszło do przypisanego gwałtu zbiorowego, ani zbrodni zabójstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania należało – zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. - odmówić jego przyjęcia. Przepis powyższy obliguje do przeprowadzenia kontroli wniosku złożonego przez stronę. Jego oczywistą bezzasadność wiązać należy między innymi z sytuacją, w której w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania widoczny jest brak podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, oraz gdy nie wystąpią przesłanki do wznowienia postępowania *ex officio*. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania. W świetle powyższego, nie mógł być uznany za skuteczny już *prima vista* wniosek dążący do wzruszenia w tym nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, a sprowadzający do kwestionowania przyjętych przez sądy ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie procedowanie w tym zakresie nie jest to dopuszczalne. W trakcie tego postępowania przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest bowiem kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. W świetle powyższego w sprawie jawiła się oczywista bezzasadność przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania. Nie zostały w nim podniesione żadne nowe okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do rozpatrywania w

kontekście przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Musiałyby to być nowe fakty lub dowody, nieznane przedtem ani sądowi, ani stronie, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia, determinujące przypuszczenie, że skazany nie popełnił czynu, albo że jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, przy czym powinny one niezbicie, w sposób wiarygodny, wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego. Tymczasem skazany takich okoliczności nie wykazał, dążąc jedynie do kontestowania oceny materiału dowodowego i domagając się ponownej weryfikacji prawomocnego wyroku w tym zakresie, co nie wpisuje się nie tylko w powyższą, ale też w żadną z podstaw wznowieniowych. Dodać trzeba, że procedując w niniejszej sprawie sądy uznały zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do przypisania skazanemu sprawstwa w zakresie zbrodni zabójstwa jak i uprzedniego gwałtu zbiorowego na pokrzywdzonej, zaś przeciwny pogląd został już zaprezentowany przez obrońcę skazanego, który w apelacji kontestował prawidłowość tej oceny, wskazując, iż oparta została na pomówieniach współoskarżonych. Zarzut ten poddany został gruntownej instancyjnej weryfikacji, w następstwie której wyrok skazujący został uznany za prawidłowy. Wystarczające jest zatem odesłanie do pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego, w celu utwierdzenia w przekonaniu, że stanowisku, zgodnie z którym rekonstrukcja roli skazanego w obu przestępstwach była błędna, sąd ten przeciwstawił skuteczne i logiczne kontrargumenty. Nie jest to natomiast kwestia relewantna w postępowaniu wznowieniowym.

Implikacją zaprezentowanej powyżej oceny było uznanie wniosku skazanego za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k., co skutkowało odmową jego przyjęcia i brakiem konieczności podejmowania dalszych czynności mających na celu nadanie mu procesowego biegu. Poczyniona obecnie wstępna kontrola wniosku służyć ma wszakże eliminowaniu takiej konieczności w sytuacjach, w których w stopniu oczywistym nie może on doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

